

TARPTAUTINIS FENOMENAS
BESTSELERIS NR. 1

MAESTRA

„Romanas, prieš kurį
nublanksta E L James
„Penkiasdešimt pilkų
atspalvių“

portalas DELFI

L.S. HILTON

Alma littera

Ilgos suknios šlavė parketą, skardžiai kaukšėjo kulniukai. Perėję koridorių atsidūrėme prie dvivėrių durų, iš tylaus gaudesio už jų supratome, kad vyrai jau susirinkę. Kambarys buvo apšviestas žvakių, pristatytas sofų, žemų krėslų ir staliukų. Jame laukiantys vyrai vilkėjo storo juodo atlaso pizamas su kilpelėmis užsegamais švarkais, žvilgantį audinį išryškino krakmolyti marškiniai. Retsykiais žvakės šviesoje auksu blykstelėdavo sunki rankogalio sąsaga ar siaura laikrodžio grandinė, pasimatydavo ant spalvingos šilkinės nosinaitės išsiuvinėta monograma. Jei visos smulkmenos nebūtų buvusios tokios tobulos, būtų atrode kvailai ir teatrališkai. Jaučiausi lyg užhipnotizuota, širdis plakė lėtai ir stipriai. Ivetę nusivedė vyras su už rankogalio užkišta pova plunksna. Pakėlusį galvą pamačiau kitą vyrą, jis žingsniavo prie manęs, prie atlapo prisisegęs tokią pat kaip manoji gardeniją.

– Tai šitaip viskas vyksta?

– Kol pavalgysime. Paskui galėsi rinktis pati. *Bonsoir.*

– *Bonsoir.*

Jis buvo aukštas ir lieknas, jauno kūno, bet vyresnio veido – griežto, su raukšlėlėmis, nuo aukštos kaktos atgal sušuokuotais žilstelėjusiais plaukais ir didelėmis, šiek tiek įkypomis tarsi Bizantijos šventojo akimis. Jis nusivedė mane prie sofas, luktelėjo, kol atsisėdau, tada padavė paprastą, dailią ir tvirtą krištolinę taurę baltojo vyno. Man visos šios ceremonijos patiko. Žiuljenas išties vertino laukimo džiaugsmą. Pasirodė beveik nuogos padavėjos, nešinos lėkštelėmis su omarų krepšeliais, ančių krūtinėlių griežinėliais su medumi ir imbieriniu padažu, aviečių ir braškių trapučiais. Ne pasisotinti, veikiau apetitui sužadinti.

– Nuo raudonų uogų moters makštis pasidaro labai skani, – pranešė mano vakarienės draugas.

– Žinau.

Kai kurie tyliai šnekučiavosi, bet dauguma dairėsi ir gėrė, akimis šaudė į vikriai judančias padavėjas šokėjų kūnais: lieknas, bet raumeningas, stangriomis blauzdomis siauruose auliniuose batuose. Papildomai uždarbiaujančios balerinos? Kitoje kambario pusėje neryškiai mačiau Ivetę, tįsančią kaip gyvatė, tarp raudono šilko tamsuojančia šlaunimi, smailia sidabrine šakute penimą migdolais įdarytomis figomis. Padavėjos iškilmingai vaikščiodamos po kambarį ėmė gesinti žvakes, palikdamos vaško dūmų debesėlius. Ant šlaunies pajutau visiškai neskubriai glostančią ir ratukus sukančią vyro ranką, tarpkojis įsitempė. Merginos išdėliojo negilius lakuotus padėkliukus su prezervatyvais, krištoliniais buteliukais Taičio gardenijų žiedų aliejaus ir lubrikantais, supilstytais į saldainines. Vieni bučiavosi, patenkinti parinktais partneriais, kiti mandagiai stojosi ir vaikštinėjo po kambarį, ieškodami anksčiau nusižiūrėto laimikio. Ivetės suknelė netvarkingai krito abipus pražergtų kojų, tarp jų buvo įkišta vyro galva. Sugavau jos žvilgsnį ir ji palaimingai nusišypsojo, tada atsilošė ant pagalvių ir pagauta ekstazės ėmė ritmingai siūbuoti kartu su savo gerbėju.

PIRMA DALIS

ATSTUMTOJI

1

Jei paklaustumėte, nuo ko viskas prasidėjo, pasakyčiau tiesą: nuo atsitiktinumo. Buvo maždaug šešta vakaro, laikas, kai miestas apsisuka aplink savo ašį. Nors gatvėse siautėjo žvARBŪS dar vienos sumautos gegužės vėjai, stotyje buvo tvanku ir drėgna, primėtyta laikraštėlių ir greitojo maisto pakuočių, o suirzę turistai akį režiančiais atostogautojų apdarais grumdėsi tarp pavargusių, išblyškusių namo grįžtančių tarnautojų. Po dar vienos pasakiškos savaitės pasakiškos dienos nuostabiame darbe, kur į mane žiūrima iš aukšto ir iš manęs tyčiojamasi, stovėjau Pikadilio metro linijos platformoje Žaliojo Parko stotelėje. Kai priešingoje pusėje sustojo traukinys, minia vieningai suniurzgė. Užrašas lentoje skelbė, kad kitas traukinys įstrigęs Holborne. Veikiausiai kas nors papuolė po ratais. Kaip visada, mintyse turbūt murmėjo žmonės. Ir kodėl jiems būtina žudytiis piko valandą? Keleiviai kitapus gatvės pajudėjo, tarp jų buvo mergina neįtikėtinais aukštais kulniukais ir elektros mėlio aptempta suknete. Veikiausiai pernykštis Alajos modelis iš „Zaros“, pamaniau sau. Turbūt keliauja į Lesterio aikštę su kitais nevykėliais kaimiečiais. Jos plaukai buvo įstabūs: stori, slyvų spalvos, laisvai krentantys ant nugaros, į juos buvo įpintas kažkoks aukso spalvos kaspinas, gaudantis ir atspindintis neoninę šviesą.

– Džuuude! Džude! Ar tai tu?

Ji pradėjo įnirtingai moti man. Apsimečiau jos negirdinti.

– Džude! Čionai!

Žmonės ėmė dirščioti. Mergina pristypčiojo pavojingai arti geltonos apsauginės juostos.

– Tai aš! Liana!

– Jums moja draugė, – paslaugiai ištarė šalia stovinti moteris.

– Susitinkam viršuj!

Seniai nebuvau girdėjusi jos balso ir nesitikėjau dar kada nors ją sutikti. Buvo aišku, kad ji nesiruošia išnykti, o traukinys – pasirodyti, taigi užsimečiau ant peties sunkią odinę rankinę ir ėmiau brautis per minią. Ji laukė laiptų, kuriais pereinama nuo vienos platformos ant kitos, viršuje.

– Labukas! Iškart tave pažinau!

– Sveika, Liana, – atsargiai pasisveikinau.

Ji klupinėdama nulipo per kelis laiptelius prie manęs ir apsikabino, lyg būčiau pražuvusi ir vėl atsiradusi sesuo.

– Tik pažiūrėkit! Tikra profė. Nežinojau, kad gyveni Londone!

Nepriminiau, kad mes nesišnekėjome gal dešimtmetį, taigi ji niekaip negalėjo to žinoti. Nemėgstu ieškoti draugų feisbuke, nenoriu, kad kas nors primintų, iš kur esu kilusi.

Pamaniau, kad elgiuosi kiauliškai.

– Liana, atrodai fantastiškai. Kokie plaukai!

– Tiesą sakant, nebesivadinu Liana. Dabar aš Mercedesas.

– Mercedesas? Gražu... O aš dažniausiai prisistatau Džudita. Skamba suaugiau.

– Taigi, tik pažiūrėk į mus. Suaugusios moterys, ar ne?

Pagalvojau, kad neturiu supratimo, ką reiškia būti suaugusiai. Susimąščiau, ar ji tai žino.

– Klausyk, darbą pradėdau tik po valandos. – „Valanduos.“ – Gal norėtum greitosiomis išgerti? Papplepėtume.

Galėjau pasiteisinti, kad turiu daug darbo, kad skubu, paprašyti jos numerio, tarsi ketinčiau paskambinti. Tačiau iš tikro neturėjau ką veikti. O jos balsas, keistai pažįstamas ir malonus, priminė mano vienatvę ir tuo pat metu ramino. Neturėjau nieko – tik du dvidešimties svarų banknotus, o iki atlyginimo buvo likusios trys dienos. Gal netyčia nušvis kokia galimybė?

– Žinoma, – sutikau. – Eime į „Ritz“ – nupirksiu tau išgerti.

„Rivoli“ bare du šampaniniai kokteiliai kainavo trisdešimt aštuonis svarus. Turėjau dvylika svarų banke ir dvi dvidešimties kišenėje. Ką gi, iki savaitgalio teks badmiriauti. Turbūt kvaila šitaip švaistyti pinigais, bet juk kartais būtina pasielgti nutrūkt-

galviškai. Liana – Mersedesa – fuksijų spalvos dirbtiniu nagu godžiai išsižvejojo vyšnią, o paskui linksmi sriubtelėjo gėrimo.

– Dėkui, tu nežmoniškai dosni. Nors man labiau patinka „Roederer“ šampanas.

Va taip man buvo atlyginta už pasipūtimą.

– Dirbu netoliese, – pradėjau pasakotis. – Su paveikslais. Aukcionų namuose. Užsiimu senaisiais meistrais.

Tiesą sakant, tai nebuvo mano darbas, betgi Liana nė Rubenso nuo Rembranto neatskirtų.

– Tu tikra snobė, – atsakė ji.

Nuobodžiaudama lazdele pamaišė kokteilį. Svarsčiau, ar tik ji nesigaili mane pasikvietusi, bet, užuot subjurusi, pajautau apgailėtiną poreikį jai įsiteikti.

– Taip tik atrodo, – tvirtai pareiškiau, jusdama, kaip gėrimas ir cukrus sklinda po kūną. – Iš tikro moka šūdinai. Dažniausiai kišenėse vėjai švilpauja.

Mersedesa man papasakojo jau metus gyvenanti Londone. Dirbanti šampano bare Šv. Jokūbo parke.

– Jis laikomas šauniu, bet ateina vis tie patys seni mulkiai. Darbas nesudėtingas, – skubiai pridūrė ji. – Juk tai tik baras. Bet arbatpinigiai fantastiški.

Ji tvirtino per savaitę užkalanti po du gabalus.

– Tik svoris auga, – liūdnei tarė ji, tapšnodama sau per plokščią pilvą. – Šitiek gėrimų. Ir viskas dykai. Jei norit, laistykite jais gėles, sako Olis.

– Olis?

– Savininkas. Ech, Džude, turėtum kada nors užsukti. Šiek tiek prisidurtum, jei vargsti. Olis visada ieško merginų. Nori dar vieno?

Prie gretimo staliuko atsisėdo pagyvenusi pora – vyras ryšėjo juodą kaklaraištį, – veikiausiai užsukusi pakeliui į operą. Moteris kritiškai nužvelgė dirbtinio įdegio nurusvintas Mersedesos kojas ir gundančią iškirptę. Mersedesa pasisuko krėsele ir tyčia lėtai persidėjo koją ant kojos, man ir vargšeliui seniokui

parodydama juodas siaurikes. Visą tą laiką ji akimis varstė moterį, tarsi klausdama, ar jai kas nors nepatinka.

– Kaip sakau, tai vienas juokas.

Moteris išraudo kaip burokas ir nudelbė akis į kokteilių sąrašą.

– Ten yra merginų iš visur. Jei mažumėlę pasigražintum, atrodytum pribloškiamai. Nagi, eime.

Nužvelgiau savo juodą tvido kostiumėlį iš „Sandro“. Įimtas švarkas, trumpas lengvabūdiškas klostuotas sijonėlis. Su juo tariausi atrodanti išmoningai koketiška, profesionali, bet ir šiek tiek bohemiška – bent jau taip kalbėjau sau, kelioliktą kartą negrabiai taisydamasi palankus. Tačiau šalia Mercedesos veikiau panėšėjau į nosį nukabinusią varną.

– Dabar?

– Taip. Kodėl gi ne? Rankinėje nešiojuosi viską, ko reikia.

– Nežinau, Liana.

– Mercedesas.

– Atsiprašau.

– Klausyk, galėsi apsivilkti mano nériniuotą palaidinę. Su tokiais papukais atrodysi kaip uoga. Nebent eini į pasimatymą?

– Ne, – atsakiau. Atsilošusi susivarvinau paskutinius burbuliuojančio maukalo lašus. – Ne, aš neinu į pasimatymą.

2

Kažkur skaičiau, kad priežastis ir pasekmė yra apsauga nuo atsitiktinumų ir siaubingai nepastovios sėkmės. Kodėl aš tądien nuėjau su Liana? Diena nebuvo blogesnė už kitas. Tačiau mes pirmiausia apsisprendžiame, o tik paskui ieškome paaiškinimų – visi taip elgiamės, žinome tai ar ne. Meno pasaulyje yra tik dveji dėmesio verti aukcionų namai. Jie vieninteliai pasiekia šimtų milijonų svarų apyvartą, vieninteliai tvarko nevilties apimtų hercogų ir visuomenės bijančių oligarchų kolekcijas, per tylusit muziejai jų kabinetus pereina šimtmečių grožis ir meistriškumas, o paskui jis paverčiamas tvirta, viliojančia valiuta. Prieš trejus metus pradėjusi dirbti „British Pictures“ pasijutau daug pasiekusi. Na, bent jau porą dienų taip atrodė. Netrukus supratau, kad krovikai, taigi vyrukai, kurie nešioja paveikslus, vieninteliai jais ir rūpinasi. Visi kiti elgiasi taip, lyg prekiautų degtukais ar sviestu. Nors buvau pasamdyta dėl savo nuopelnų, nors stropiai ir sunkiai dirbau ir nepaprastai daug išmaniau apie meną, buvau priversta pripažinti, kad nesu kuo nors ypatinga. Po poros savaitių skyriuje pamačiau, kad niekam neįdomu, ar tu skiri Breigelį nuo Bonaro, kad kur kas labiau vertinami kiti gebėjimai.

Vis dėlto net ir dabar, po trejų metų, mėgau savo darbą aukcionų namuose. Man patikdavo praeiti pro uniformuotą durininką orchidėjomis kvepiančioje fojė. Lipdama išpūdingais ažuoliniais laiptais mėgaudavausi pagarbiais klientų žvilgsniais. Taip, šiuose namuose viskas atrodė didingai. Man patikdavo slapčia klausytis fotorobotiškų eurosekretorių pokalbių, prancūziški ir itališki balsiai banguodavo kaip ir jų plaukai. Džiaugiausi, kad mano pačios sruogos nesivelia į plaukų džiovintuvą. Didžiavausi tuo, ką pasiekiau: metus

pradirbusi „British Pictures“ pelniau asistentės pareigas. Žinoma, neketinau ilgai užsibūti tame skyriuje. Nenorėjau visą gyvenimą žiūrėti į šunų ir žirgų atvaizdus.

Toji diena, kai susidūriau su Liana, prasidėjo nuo Loros Belvuar, skyriaus vedėjo pavaduotojos, laiško. Jo buvo tik pavadinimas: „Skubu!“, be jokio teksto. Perėjau per kabinetą paklausti, ko ji nori. Viršininkai tuo metu buvo išėję į vadybos kursus, o Lora buvo įsikalusi į galvą, kad stalas su stalu turi bendrauti elektroniniu būdu, tik deja, dar neišmokusi rašyti.

– Man reikia, kad patikrintum Longį.

Mes ruošėme Venecijos dailininkų žanrinių paveikslų seriją aukcionui Italijoje.

– Norite, kad sandėlyje sutikrinčiau pavadinimus?

– Ne, Džudita. Tai Ruperto darbas. Nueik į Heincą ir pamėgink atpažinti portretus.

Rupertas buvo skyriaus vedėjas, retai pasirodantis anksčiau nei vienuoliktą.

Heinco archyvas buvo didelė paveikslų katalogų bazė, ir aš turėjau išsiaiškinti, kurie anglų lordukai aštuonioliktame amžiuje galėjo pozuoti Longiui, nes konkrečiai įvardijus žmones pirkėjai labiau domisi paveikslais.

– Gerai. Turite nuotraukas?

Lora atsiduso.

– Bibliotekoje. Jie pažymėti „Longis: Pavasaris“.

Aukcionų namai užėmė visą didelį pastatą, todėl iš skyriaus į biblioteką reikėdavo eiti keturias minutes, ir aš tą kelią sukar-davau daug kartų per dieną. Nors buvo stengiamasi sudaryti modernumo išpūdį, darbas vyko maždaug kaip karalienės Viktorijos laikų banke. Daug darbuotojų per dieną kėblindavo koridoriais, nešiodami laiškelių iš kabineto į kabinetą. Archyvai ir biblioteka toli gražu nebuvo deramai kompiuterizuoti; tarp šūsnų kvitų ir trečių sąskaitų kopijų neretai galėdavai aptikti dikensiškų šmėklų. Pasiėmusi voką su nuotraukomis grįžau prie savo stalo. Skambėjo telefonas.

– Alio? Čia Serena iš registratūros. Turiu Ruperto kelnes.

Taigi nusivilkau į registratūrą, paėmiau Ruperto siuvėjo atneštą didžiulį maišą ir partempiau jį daugiau nei pusę kilometro Savilio koridoriui. Lora pakėlė galvą.

– Džudita, kur buvai prapuolusi? Po šimts, ką veiki? Na, kadangi jau esi čia, tai gal galėtum atnešti man kapučino? Tik ne iš valgyklos – nueik į tą kavinukę Karūnos pasaže. Ir atnešk kvitą.

Atnešusi kavą, patraukiau į archyvą. Rankinėje turėjau penkias nuotraukas: scenas iš „La Fenice“ teatro, Zaterės alėjos ir kavinės Rialte. Keletą valandų prasiraususi dėžėse sudariau dvylikos galimų pozuotojų, tuo metu gyvenusių Italijoje, sąrašą. Suradau paveikslus Heinco archyve, surašiau nuorodas ir atnešiau jas Lorai.

– Kas tai?

– Longio portretai, kurių prašėte.

– Tai prieš šešerius metus parduoti Longiai. Klausyk, Džudita, nuotraukas aš tau šįryt siunčiau paštu. Turėjo būti laiškas be pavadinimo.

– Lora, jūs gi sakėte, kad jos bibliotekoje.

– Turėjau omeny elektroninę biblioteką.

Nutylėjau. Prisijungiau prie internetinio skyriaus katalogo, susiradau reikiamas nuotraukas (sudėtas į aplanką pavadinimu „Lungis“), persikėliau jas į savo telefoną ir grįžau į Heinčą, nirdama ant Loros, kad iššvaistė šitiek mano laiko. Kol ji papietavusi grįžo iš „Caprice“, baigiau rašyti nuorodas ir kibau toliau skambinti galimiems klientams, dar neatsakiusiems į kvietimą apžiūrėti aukciono prekių. Parašiau ataskaitą ir išsiunčiau ją Lorai ir Rupertui, parodžiau Lorai, kaip atsidaryti priedą, metro nulėkiau į Taikomosios dailės saugyklą prie Čelsio uosto apžiūrėti šilko pavyzdžio, nes Rupertui jis pasirodė panašus į užuolaidos audinį iš Longio paveikslo, ir, žinoma, išsiaiškinau, kad tarp jų nėra jokio panašumo. Paskui beveik visą kelią kulniavau pėsčia, nes Žiedo linijos metro stovėjo įstrigęs Edžvaro kelyje, dar padariau lankstą ir užsukau į „Lillywhite“ Pikadilyje

paimti Loros sūnui miegmaišio, nes jis su mokykla ruošėsi į žygį, pavargusi ir sudulkėjusi grįžau pusę šešių, vėl buvau su-barta, kad praleidau skyriuje vykusią paveikslų peržiūrą, nors peržiūrimi buvo tie patys kūriniai, su kuriais dirbau visą rytą.

– Klausyk, Džudita, – prikišo Lora, – tu niekada nepadarysi pažangos, jei lakstysi po miestą tuo metu, kai turėtum žiūrėti į paveikslus.

Ko gero, nieko nuostabaus, kad metro stotelėje sutikusi Lia-ną užsimaniau išgerti.

3

Pokalbis dėl darbo „Gštado“ klube tą vakarą buvo trumpas. Papiurėlis milžinas suomis Olis, klubo savininkas, administratorius ir tvarkdarys, nužiūrėjo mane, vilkinčią nériniuotą kūno spalvos palaidinę, skubiai užsitemptą „Ritz“ tualete.

– Geri? – paklausė.

– Ji iš Liverpulio, – sukikeno Mercedesas.

Taip buvau priimta į darbą. Tuomet jau aštuonias savaites ketvirtadieniais ir penktadieniais naktimis dirbau klube. Žinoma, mano amžiaus merginos tokiu metu turbūt mieliau veikia ką kita, bet išgertuvės su bendradarbiais neįėjo į mano pareigas. Klubo pavadinimu, kaip ir visa kuo kitu, buvo neįtikinamai bandoma parodyti, koks jis klasiškas. Vienintelis tikras dalykas čia buvo klaičiai užkeltos šampano kainos. Tiesą sakant, jis nelabai skyrėsi nuo „Anabelės“ – už kelių gatvių Berklio skvere gyvavusio naktinio klubo. Tokios pat madingos geltonos sienos, tokie pat vidutiniški paveikslai, tokie pat besirenkantys apgailėtinai pilvoti pagyvenę vyrukai, tokios pat slampinėjančios merginos – nevisiškai kekšės, tiesiog mergiotės, kurioms reikia padėti susimokėti nuomą. Darbas buvo paprastas. Pusę devynių, likus pusvalandžiui iki atidarymo, susirinkdavome maždaug dešimt merginų, ir barmenas Karlas nepriekaištingai išlygintu prasmirdusiu baltu švarku įpildavo mums išgerti. Dar klube dirbo senučiukė rūbininkė ir Olis. Lygiai devintą jis atrakindavo laukujes duris ir vis tuo pačiu rimtu balsu pajuoکاudavo:

– Ką gi, merginos, nusimaunam kelnaites.

Klubą atidarius, mes maždaug valandą sėdėdavome ir plepėdavome, vartydamos žurnalus apie įžymybes arba rašindamos žinutes. Paskui, dažniausiai po vieną, imdavo slinkti vyrai. Išsirinkę patinkančią merginą pasisodindavo ją į vieną

iš rausvu aksomu išmuštų nišų – rezervuodavo, kaip mes tiesiai šviesiai sakydavome. Kai esi rezervuota, tavo tikslas yra paskatinti klientą užsisakyti kuo daugiau šampano butelių juokingai užkeltomis kainomis. Atlyginimų negaudavome, tik dešimt procentų už kiekvieną butelį ir dar tai, ką klientas teikdavosi palikti. Pirmą vakarą, mums įpusėjęs trečią butelį, teko lėkti nuo stalo ir prašyti rūbininkės, kad palaikytų man plaukus, kol vemsiu.

– Kvaiša, – su niūriu pasitenkinimu išrėžė ji, – tie gėrimai ne tau.

Taip ir mokiausi. Karlas šampanui atnešdavo milžiniškas taures, auksinės žuvelės akvariumo dydžio; vos tik klientas nuėidavo nuo staliuko, mes savo gėrimą išpildavome į kibirėlį su ledu arba į gėlių vazą. Dar viena mūsų strategija buvo įkalbėti vyrą pasikviesti draugą. Merginos būtinai avėdavo laivelius, o ne basutes, nes kita gudrybė buvo šelmiškai įkalbėti vyruką gurkštelėti iš tavo bato. Į trisdešimt devinto dydžio lubutinus telpa neįtikėtinai daug šampano. Jei niekas neveikdavo, tiesiog išpildavome viską ant grindų.

Iš pradžių stebėjaisi, kad klubui išvis leidžiama veikti. Visas šis atviras flirtas ir lupikiškas mokestis už mūsų draugiją labai jau priminė karaliaus Eduardo Septintojo laikus. Kam vyrui to reikia, jei jis viską, ko geidžia, gali užsisakyti „I-Hooker“ programėle? Be to, juk tai siaubingai senamadiška. Galiausiai supratau, kad kaip tik dėl to vyrai čia ir grįžta. Jie nesivaiko sekso, nors po kelių akvariumų kai kurie tampa viliokliais. Jie net ir svajonėse nežaidžia žaidimų. Jie yra paprasti vidutinio amžiaus šeimos žmonės, trokštantys porą valandų apsimesti, kad atėjo į tikrą pasimatymą su tikra, dailia, gražiai apsirengusia ir padoria mergina, norinčia su jais *pasišnekėti*. Mersedesa su savo prilipdytais nagais buvo mūsų oficiali „išdykėlė“, ją rinkdavosi tie, kurie norėdavo ko nors pikantiškesnio. Visoms kitoms Olis liepdavo vilkėti paprastas, gerai pasiūtas sukneles, per daug neprisidažyti, išsitrinkti galvą ir saikingai puoštis. Vyrų neno-

rėjo rizikos, nemalonumų, gėdos ir rūpesčių, jei juos užkluptų žmona. Kad ir kaip apgailėtina skamba, jie tiesiog troško jaus-tis geidžiami.

Olis pažinojo savo klientus ir jais puikiai rūpinosi. Klube buvo mažytė šokių aikštelė, kur didžėjavo tas pats Karlas. Mūsų vai-kinai bet kada galėdavo mus nusivesti patrepsėti disko šokių, nors mes to neskatindavome. Buvo ir valgių, pavyzdžiui, visiškai neblogas kepsnys su šukutėmis, ledai su sirupu – vidutinio amžiaus vyrams patinka žiūrėti, kaip merginos šlamščia sočius desertus. Žinoma, visos šios Niujorko gėrybės mūsų pilve užsi-būdavo tik tol, kol nueidavome į tualetą. Kvaišalus vartojančios ar akivaizdžiai pasileidusios merginos čia neišdirbdavo nė nak-ties – džentelmenai būdavo *mandagiai* įspėjami, kad *griežtai* draudžiama išsivesti jaunasias damas iš klubo. Mes jiems turė-jome būti tik svajonių objektai.

Nejučia ėmiau laukti ketvirtadienio ir penktadienio vakarų. Merginos nebuvo nei draugiškos, nei priešiškos, elgėsi malo-niai, bet pernelyg nesmalsavo. Artimiau bendravome tik su Liana (vis dar neišmokau vadinti jos Mercedesą). Kitoms mano gyvenimas nerūpėjo, turbūt todėl, kad ir visa tai, ką pasakoda-vo apie save, būdavo išgalvota. Pirmą vakarą, kai šiek tiek svir-duliuodamos pėdinome Albemarlo gatve, Liana man pasiūlė susigalvoti klubinį vardą. Antras mano vardas buvo Lorena – neutralus, nieko nesakantis.

Pasipasakojau, kad ne visu krūviu studijuojau meno istoriją. Sprendžiant iš pasakojimų, visos merginos ko nors mokėsi, daugiausia verslo administravimo; galbūt kai kurios iš tiesų tai darė. Nė viena iš jų nebuvo anglė; be abejo, klientai jas laikė lyg kokiomis iš padugnių iškilusiomis merginomis, mėginan-čiomis pataisyti finansinę savo padėtį. Liana savo šiuurkščių Li-verpulio tarmę pakeisdavo, žodžius tardavo atviriau – vietoj „eina“ sakydavo „aina“; aš irgi pataisiau savo darbe vartojamą kalbą, kad neskambėtų taip taisyklingai; vis dėlto, didžiam Olio pasitenkinimui, ir toliau kalbėjau gana snobiškai.

Dieniniame mano darbe Princo gatvėje galiojo milijonai nerašytų taisyklių. Vieninteliu žvilgsniu būdavo galima gero-
kai pakilti socialinėmis kopėčiomis. Išmokti visas tas taisykles
buvo kur kas sunkiau nei atpažinti paveikslus, o tiems, kurie
priklausė vidiniam ratui, jų net nereikėjo mokytis. Daug valan-
dų praleidau uoliai pratindamasi šnekėti ir vaikščioti, ir būčiau
apgavusi daugumą žmonių – pavyzdžiui, Lianą, kurią mano
pokyčiai ir juokino, ir stulbino. Tačiau kažkur tuose namuose
buvo paslėpta dėžutė su Alisos iš Stebuklų šalies raktais, rak-
tais, kurių niekada negausiu ir kuriais galima atrakinti mažy-
čius sodelius nematomomis, todėl neįveikiamomis sienomis.
O „Gštade“ aš buvau dabita, ir merginos, jei tik išvis apie tai
susimąstydavo, neįžvelgdavo skirtumo tarp įžymybių žmonių ir
debiutančių, kasmet pasirodančių „OK!“ puslapiuose. Žinoma,
tam tikra prasme jos, ko gero, buvo teisios.

Klube daugiausia plepėdavome apie drabužėlius, apie įsigy-
tus dizainerių batus bei rankines ir apie vyrus. Vienos mergi-
nos tvirtino turinčios vaikus arba esančios ištekėjusios ir be
paliovos skųsdavosi savo vyrais, dar kitos vaikščiojo į pasima-
tymus ir skųsdavosi draugais. Natalijai, Anastasijai, Martinai
ir Karolinai atrodė savaiame suprantama, kad vyrai yra blogis,
kurį būtina išverti dėl batų, rankinių ir šeštadienių išvykų
į japonų restoranus Naitsbridže. Jos nagrinėdavo gaunamas
žinutes, jų dažnį ir meilūs žodelius, bet labiausiai įsijausdavo
spėliodamos, ar tik vyrai nesusitikinėja su kitomis, ir burbėda-
mos dėl per prastų dovanų. Jos kurdavo ir perkurdavo planus,
žiūrindamos nuotraukas išmaniuosiuose čiauškėdavo apie
jachtų ir net lėktuvų savininkus, bet nė karto neišgirdau, kad
bendraudamos su vyrais jos patirtų bent kokį malonumą. Žo-
džio „meilė“ mūsų kalboje nebuvo; mūsų valiuta buvo skaisti
oda ir standžios šlaunys – tikros vertybės pagyvenusiems vy-
rams. Visos žinojome, kad seniai ne tokie priekabūs, tik baisiai
mėgsta skųstis savo pačių trūkumais. Nuplikimas, blogas bur-
nos kvapas, viagros poreikis buvo mūsų tikrovė, nors to nie-

kaip nebūtum supratęs žiūrėdamas, kaip koketiškai merginos bendrauja su jas išsirinkusiais vyrais. Širdyje slypinčią panieką ir sielvartą mes atskleidavome tik viena kitai.

„Gštade“ pirmą kartą suvokiau turinti draugių ir net susigėdau, kad dėl to pasijutau laiminga. Mokykloje su niekuo nedraugavau. Su bendraklasėmis elgiausi išdidžiai ir piktai, dažnai praleisdavau pamokas, ne sykį buvau gavusi į akį, sveikai vertinau sekso malonumus, bet draugystėms laiko neturėjau. Mudvi su Liana nebyliu susitarimu vaidinome iš šiaurės atvykusias paauglystės drauges (jei tik galvos murkdymą į tualetu bakelį galima laikyti draugišku veiksmu), bet niekada nesišnekėdavome apie anuos laikus. Be Frenkės, aukcionų namų skyriaus sekretorės, vienintelės nuolatinės moterys mano gyvenime buvo buto draugės, dvi rimtos korėjietės, Londono imperatoriškojoje kolegijoje studijuojančios mediciną. Vonioje buvome pasikabinusios tvarkymosi grafiką ir mandagiai jo laikėmės, bet beveik nebendravome. Iš savo lyties atstovių tikėdavausi tik priešiškumo ir pagiežos, išimtis buvo tik moterys, sutinkamos tam tikruose mano mėgstamuose vakarėliuose. Niekada nemokėjau liežuvausti, dalyti patarimų ar klausytis nesibaigiančių istorijų apie nelaimingas meiles. O čia pajutau galinti užmegzti ryšį. Važiuodama tramvajumi skaitydavau nebe „Burlington Magazine“ ir „The Economist“, o „Heat“ ir „Closer“, kad išsekus šnekoms apie vyrus galėčiau prisijungti prie muilo operų ar filmų žvaigždžių aptarimo. Norėdama paaiškinti, kodėl nevaikštau į pasimatymus, išgalvojau istoriją apie sudaužytą širdį (joje buvo ir abortas). „Dar nebuvo tam pasirengusi“, – ir mielai klausiausi patarimų, kad laikas ištrukti iš vienatvės ir gyventi toliau. Apie naktines savo ekskursijas tylėjau. Suvokiau, kad man tinka ši keista maža sutelkta visata, kurioje pasaulis atrodo tolimas, kur nieko nėra tikro. Joje jaučiausi saugi.

Apie pinigus Liana nemelavo. Galbūt persūdė, bet jie vis dėlto buvo nemaži. Sudėjus procentus už butelius, pinigus taksi ir ar-

batpinigius išeidavo per savaitę maždaug šeši šimtai, kartais ir daugiau. Per porą savaičių grąžinau išnaudotą apgailėtiną kreditą, o dar po kelių savaitėlių sekmadieniniu traukiniu nulėkiau į prekybos centrą prie Oksfordo ir apsipirkau. Vargšiuką seną „Sandro“ kostiumėlį iškeičiau į juodą „Moschino“ sijoną, įsigijau iki skausmo paprastą baltą „Balenciagos“ kokteilinę suknelę, „Lanvin“ batelius, margą dieną DVF suknelę. Galiausiai Harlio gatvėje lazeriu išsibalinau poliklinikoje taisytus dantis, užsirašiau pas Ričardą Vordą ir nusikirpau plaukus. Šukuosena liko paprasta kaip anksčiau, bet atrodė penkis kartus brangesnė. Visa tai buvo skirta ne klubui. Jam turėjau kelias paprastas suknetes iš pagrindinės gatvės, prie jų derėdavo ištvermingieji „Louboutin“ laiveliai. Atlaisvinau spintoje lentyną ir tvarkingai susidėjau daugumą pirkinių, įvyniojusi į valyklos pakavimo medžiagą. Man patikdavo kaip kokiai šykštuolei iš spektaklio juos žiūrinėti ir kilnoti. Vaikystėje internatinėje mokykloje ryte rydavau Enidos Blaiton knygas: „Dvynes iš Šv. Klaros internato“, „Stebuklingą Tolumų medį“, „Malori bokštus“. Naujieji drabužiai buvo mano siekiamybė, mano ateities uniforma.

Pirmą kartą jį pamačiau klube pradirbusi mėnesį. Ketvirtadieniais, kai verslininkai dar neišvažinėję į kaimus, „Gštade“ paprastai būdavo daugiausia darbo, bet tądien pylė kaip iš kibiro, ir prie baro sėdėjo tik du klientai. Svečiams pasirodžius mes nebegalėdavome skaityti žurnalų ir naudotis telefonais, tad merginos knapsodavo be ūpo, tik kartais išlėkdavo parūkyti po stogeliu, stengdamosi nesuslapti plaukų. Suskambėjo skambutis, ir atėjo Olis.

– Damos, aukščiau galvas! Šiandien mums šypsosi laimė!

Po poros minučių į salę pilvą igrūdo storiausias, kiek man teko matyti, vyras. Jis nė nebandė sėstis ant baro kėdės, iškart klestelėjo ant artimiausio suolo, suirzęs nuvijo Karlą, nusirišo kaklaraištį ir nosine nusišluostė veidą. Tokio drimbos išvaizdą būtų galėjęs pataisyti tik itin geras drabužių dizaineris; regis, dabartiniam siuvėjui ši užduotis buvo neįveikiama. Po atlapotu švarku matėsi per siūles net braškantys kreminės spalvos marš-

kiniai, aptempiantys ant pražergtų kojų nudribusį pilvą. Pagurklis klostėmis krito ant apykaklės, net batai atrodė per ankšti. Jis paprašė stiklinės ledinio vandens.

– Jau senokai nemačiau Dručkio, – kažkas šnypštelėjo.

Merginoms buvo prisakyta gyvai šnekučiuotis, kedentis plaukus, lapsėti blakstienomis ir atrodyti taip, lyg būtume atsitiktinai čia atsidūrusios vienišės puošniomis suknutėmis. Dručkis rinkosi neilgai. Jis linktelėjo man, išsišiepė, glebios ir dėmėtos skruostų užuolaidos prasiskyrė. Eidama per salę pastebėjau, kad numestas jo kaklaraštis dryžuotas, o ant riebaus mažylio piršto užmautas žiedas su spaudu. Fe.

– Aš Lorena, – maloniai nusišypsojau. – Galiu prisėsti prie jūsų?

– Džeimsas, – prisistatė jis.

Grakščiai atsisėdau, sukryžiauvau kojas per kulkšnis ir spinduliuodama nekantrumą pažvelgiau į jį. Mums buvo nevalia pirmoms pradėti kalbą.

– Turbūt nori, kad nupirkčiau išgerti? – nepatenkintas sumurmėjo jis, lyg žinodamas, kaip veikia klubas, bet nenorėdamas nusižengti tvarkai.

– Dėkui. Būtų malonu.

Jis nė nežiūrėjo į valgiaraštį.

– Kuris pats brangiausias?

– Man rodos... – dvejojau.

– Rėžk, nebijok.

– Džeimsai, brangiausias yra 2005 metų „Cristal“. Norėtumėte jo?

– Pasiimk. Aš negeriu.

Linktelėjau Karlui, kol Džeimsas nespėjo apsigalvoti. „Cristal“ kainuoja gerus tris gabalus. Trys šimtai jau mano. Sveikas, švaistūne!

Karlas atnešė butelį taip, lyg tai būtų jo pirmagimis sūnus, bet Džeimsas jį nuginė, ištraukė kamštį ir pareigingai pripildė auksinių žuvelių akvariumus.

– Lorena, ar mėgsti šampaną? – paklausė jis.

Leidau sau šypelėti puse lūpų.

– Na, kartais ir jis nusibosta.

– Tai gal atiduok jį savo draugėms ir užsisakyk, ko nori?

Tada jis man ir pradėjo patikti. Jo kūnas buvo šlykštus, bet jis elgėsi drąsiai ir nereikalavo, kad apsimetinėčiau. Užsisakiau „Hennessey“ ir lėtai gurkšnojau jį, kol Džeimsas pasakojo apie savo darbą – žinoma, jis buvo susijęs su pinigais. Galop vyrukas remdamasis rankomis pakilo ir išlingavo, ant stalo palikęs penkis šimtus svarų naujutėlaitėmis penkiasdešimtinėmis. Kitą vakarą jis vėl atėjo ir elgėsi lygiai taip pat. Trečiadienio rytą Liana parašė, kad antradienį jis teiravosi Lorenos, o ketvirtadienį, vos klubą atidarius, jis jau buvo čia. Kai kurios merginos turėjo „nuolatinius“ klientus, bet nė vienas nebuvo toks dosnus, taigi aš tarp jų įgijau prestižą. Mažumėlę nustebau, kad nė viena nepavydėjo. Verslas yra verslas.